

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: J. Č., zastoupený Mgr. Danielem Miličem, advokátem se sídlem Horní 10, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2020, čj. KUJI 23370/2020, sp. zn. OOSČ 94/2020 OOSC/36, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 4. 2021, čj. 30 A 47/2020-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru dopravy – úseku přestupkového řízení, ze dne 3. 2. 2020, čj. MHB_DOP/1468/2019- 22 (dále „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále „zákon o silničním provozu“), spáchaným z nedbalosti porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaným z nedbalosti porušením ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 12 měsíců.

[2] Těchto přestupků se žalobce měl dopustit tím, že dne 15. 3. 2019 ve 23:10 hodin v obci B. v okrese H. B., u domu č. p. X byl jako řidič osobního automobilu jedoucího ze směru od obce S. (od K.) zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Hlídka jej sledovala od rozcestí u K. až do obce B., kde ho zastavila. Při kontrole byl žalobce vyzván k dechové zkoušce na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu. Tuto dechovou zkoušku odmítl. Následně byl poučen a vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu (odběr krve nebo moči). Toto lékařské vyšetření rovněž odmítl. Na základě tohoto byl žalobci na místě zadržen řidičský průkaz, jehož platnost skončila dne

28. 1. 2019. Žalobce tímto svým jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, podle něhož má řidič povinnost, podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu za účelem zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Dále jednal v rozporu s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič motorového vozidla povinen mít při řízení u sebe řidičský průkaz.

[3] Odvolání žalobce žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[5] Krajský soud se neztotožnil s právním názorem žalobce, že jeho jednání sice naplňovalo formální znaky přestupku, ale nenaplnělo znaky materiální. Krajský soud uvedl, že již naplněním formální stránky přestupku zpravidla bývá naplněna zároveň i jeho stránka materiální. Z podkladů ve spise je zřejmé, že došlo k řízení vozidla bez platného řidičského průkazu. Podle krajského soudu je nutné zohlednit účel dané právní úpravy, kterým je chránit bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. K tomu je vyžadováno, aby motorová vozidla řídili pouze ti řidiči, kteří disponují platným řidičským průkazem, tedy řidičským oprávněním účastnit se provozu na pozemních komunikacích. Žalobce svým jednáním porušil zájem na ochraně bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a není tak pochybnost o naplnění materiální stránky přestupku.

[6] Krajský soud nesouhlasil ani s názorem žalobce, že splnil povinnost řidiče plynoucí z § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť u sebe měl za jízdy řidičský průkaz. Je nerozhodné, že byl neplatný. Krajský soud upozornil, že v důsledku rekodifikace přestupkového práva byla zrušena skutková podstata obsažená v § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „starý zákon o přestupcích“), postihující jednání řidiče, který při kontrole předložil neplatný doklad. Správní orgány tak správně podřadily jednání žalobce pod tzv. zbytkovou skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, která může být naplněna porušením povinnosti dle § 6 odst. 7 písm. a) tohoto zákona, tedy povinnosti mít u sebe platný řidičský průkaz. Jako důvodnou neshledal soud ani námitku žalobce, že by došlo k získání důkazů v rozporu s právními předpisy.

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu spočívající v jeho nesrozumitelnosti a nedostatcích důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.].

[8] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně vyložil § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, pokud pod toto ustanovení podřadil i situaci, kdy řidič předloží neplatný řidičský průkaz. Uvedl, že krajský soud správně poznamenal, že došlo k rekodifikaci přestupkového práva a skutková podstata přestupku předložení neplatného řidičského průkazu dle § 23 odst. 1 písm. f) starého zákona o přestupcích nebyla přejata zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). To však neznamená, že je najednou možné trestat stejné jednání jako jiný přestupek dle jiného zákona, který nedoznal změny. Stěžovatel dále namítl, že krajský soud zaměnil pojmy řidičský průkaz a řidičské oprávnění, a proto jsou

pokračování

jeho úvahy nesrozumitelné. Nesrozumitelnost rozsudku krajského soudu zakládá také odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni z 19. 10. 2011, čj. 17 A 46/2011-53. Stěžovatel také namítal, že prvostupňový správní orgán ani žalovaný se nezabývali naplněním materiální stránky přestupku spočívajícího v nepředložení neplatného řidičského průkazu. Proto jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Krajský soud podle stěžovatele tuto úvahu doplnil nesrozumitelným způsobem.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s argumentací krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Vzhledem k tomu, že se jedná o věc, v níž po 1. 4. 2021 rozhodoval samosoudce, Nejvyšší správní soud přistoupil ke zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. (viz např. usnesení NSS z 15. 10. 2021, čj. 8 Azs 236/2021-34). Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnost lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, jehož závěry se týkaly kasačních stížností ve věci mezinárodní ochrany, avšak lze je použít i na ostatní typy řízení, v nichž se otázka přijatelnosti kasační stížnosti posuzuje (k tomu srov. usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 10–12, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel sám netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu takto vymezených kritérií.

[12] Žádná část kasační argumentace podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud naopak posoudil případ stěžovatele v souladu s ustálenou judikaturou, od níž Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit.

[13] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně vyložil § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, pokud pod toto ustanovení podřadil i situaci, kdy řidič předloží neplatný řidičský průkaz. Tento názor krajského soudu však zcela odpovídá závěrům vysloveným v rozsudku NSS z 6. 5. 2020, čj. 1 As 484/2019-32. V této věci Nejvyšší správní soud rozhodoval o skutkově totožné situaci za účinnosti nového zákona o odpovědnosti za přestupky (tak jako tomu bylo v nynější věci). Dospěl k závěru, že důsledkem přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky je toliko nemožnost aplikovat § 23 odst. 1 písm. f) starého zákona o přestupcích. V případě nesplnění povinnosti řidiče motorového vozidla mít u sebe řidičský průkaz je tak třeba od 1. 7. 2017 aplikovat tzv. zbytkovou skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť v případě § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu se jedná o povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Neplatný řidičský průkaz nemůže sloužit jako osvědčení správnosti informací, které jsou v něm uvedeny, neboť pouze platný řidičský průkaz je veřejnou listinou osvědčující řidičské oprávnění v uvedeném rozsahu. Ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu tak od 1. 7. 2017 dopadá i na situace, kdy řidič předloží neplatný řidičský průkaz. Argumentace rozsudkem NSS z 19. 8. 2020, čj. 5 As 138/2019-21, není relevantní, neboť ten posuzoval právní úpravu za

účinnosti starého zákona o přestupcích. Kasační soud neshledal tuto judikaturu rozpornou a ani necítí ani potřebu se od této judikatury odchýlit.

[14] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud zaměnil pojmy řidičský průkaz a řidičské oprávnění, a proto jsou jeho úvahy nesrozumitelné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost je rozsudek, z jehož výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Dále pak jde o případy, kdy soudní rozhodnutí postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Krajský soud uvedl, že řidičský průkaz slouží jako veřejná listina, jejímž účelem je zajistit, aby byl řidič schopen bezprostředně prokázat, že disponuje řidičským oprávněním v rozsahu, které je na průkazu uvedeno. A pro zákonné prokázání této skutečnosti je nezbytné, aby byl řidičský průkaz platný. Tyto úvahy jsou srozumitelné, konzistentní a odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS čj. 1 As 484/2019-32, bod 27). Nesrozumitelnost rozsudku krajského soudu nezakládá ani odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni z 19. 10. 2011, čj. 17 A 46/2011-53, neboť krajský soud netvrdil, že stěžovatel nebyl držitelem řidičského oprávnění. Účelem odkazu na tuto judikaturu bylo vyložit, že řidič bez platného řidičského průkazu, nemůže na místě doložit své řidičské oprávnění a že nemožností prokázat své řidičské oprávnění ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, čímž dochází k naplnění materiální stránky přestupku. Tyto námitky nejsou způsobilé založit přijatelnost kasační stížnosti.

[15] Stěžovatel také namítal, že prvostupňový správní orgán ani žalovaný se nezabývali naplněním materiální stránky přestupku spočívajícího v nepředložení neplatného řidičského průkazu. Proto jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Krajský soud podle stěžovatele tuto úvahu doplnil nesrozumitelným způsobem. Dle konstantní judikatury platí, že přezkoumá-li krajský soud správní rozhodnutí, které pro chybějící odůvodnění není přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží nepřezkoumatelností i svůj vlastní rozsudek (rozsudek NSS z 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91). Touto vadou ovšem napadený rozsudek netrpí, neboť již prvostupňový správní orgán uvedl, že materiální znak přestupku je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání alespoň nepatrně porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Z kontextu jeho rozhodnutí je pak zřejmé, že porušení a ohrožení zájmu společnosti prvostupňový správní orgán spatřoval v tom, že stěžovatel porušil povinnosti plynoucí z § 5 odst. 1 písm. f) i § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Krajský soud pak poukázal na zcela přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudek NSS z 9. 8. 2012, čj. 9 As 34/2012-28. Ani tato námitka není způsobilá založit přijatelnost kasační stížnosti.

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

pokračování

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, a bod 18 usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu